

Ἄλλ' εἶνε, εἶνε δυνατόν νά ψάλλῃ τις τὸν πόνον;
Εἶνε τοῦ πόνου ἡ φωνὴ μονότονος, τραχεῖα·
Εἶναι τῆς λύπης τ' ἄσματα πικρά ἀπελπισία·
—Ἡ λύπη εἶναι γόνιμος εἰς λύπας ἄλλας μόνον.—

Ἀλλὰ θά ψάλλω.—λέγουσιν ὅτι στιγμῶν γαλήνη
μετὰ τὴν ἐπιθάνατον, φρικώδη ἀγωνίαν
Ἐπέρχεται προμήνυμα θανάτου· παροιμίαν
στιγμὴν κ' ἐγὼ αἰσθάνομαι. Ἐν ᾧ μ' ἔστι τὴν μη-
[κύνῃ.

II

Τίς εἶδε, τίς ἐγνώρισε, τίς ἤκουσε λαλοῦσαν
τὴν κόρην, ἣτις μ' ἤρπασεν ἐλπίδας καὶ χαράν;
μὲ λάμπιν εἰς τὸ βλέμμα της συγκίνησιν δηλοῦσαν
πρὸ τοῦ κυμβάλου της κἀνεί; τὴν εἶδε μελωδοῦσαν
μὲ ἄλγος ἐπὶ τῆς μορφῆς, μὲ παρειὰν ὠχρὰν;

Τὴν εἶδε τίς προσκλίνουσαν ἐπὶ τοῦ λαμαρτίνου,
τὰ ὄμματα της ἄστακτον τὸ δάκρυ νά πληροῖ,
καὶ νά ἐκφεύγουν στεναγμοὶ τοῦ στήθους της ἐκεί-
[νου,

καὶ μετὰ μειδιάματος κατόπιν ἐπωδύνου
τοῦ ψάλτου τ' ἄσματ' ἀσθενῆ αὐτὴ νά θεωρῇ;

Τίνα ποτὲ περιαλγῶς ἠτένισεν ἐκείνη,
ὅταν τὸ θέατρον κοσμήῃ ἡ μάγος τῆς μορφῆς;
Ἐνῷ ἤχει τῆς μουσικῆς ἡ ἐμμελής ὁδύνη
τίς εἶδε πῶς τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν παλάμην κλίνει
καὶ τεθλιμμένη φαίνεται ἐρώτων ἀδελφῇ;

Θεὲ μου, τὴν ἠγάπησα! αὐτὴ, ἡ ἐμπνευσίς μου,
εἰς ταύτην πᾶσαν σκέψιν μου κρυφὴν ἀφιερώ.
Ἡ ποίησις, ἡ τ' οὐρανοῦ αὐτὴ ἀνάμνησις μου
τῆς ἐξορίστου κ' εἰς τὴν γῆν ἀπάτριδος ψυχῆς μου
τὸν πόνον δὲν ἐκοίμισεν, ἀφ' ἧς θερμῶς ἐρῶ.

III

Ἦ ποίησις νικήτρια, τὰ πάντα κατακτῶσα,
χωρὶς νά σόρῃς λάφυρα τῆς νίκης καὶ δεσμώτας,
ποῦ εἶνε αἱ ἐλπίδες μου, τὰ ὄνειρα τὰ τόσα,
τί ἔγιν' ἡ νεότης μου πρὸς πάντα μειδιῶσα,
ποῦ πλέον τὰς ἐμπνεύσεις μου ν' ἀναζητῶ τὰς
[πρώτας;

Ἦ ποίησις, τί μ' ἔμεινε; Δός μοι ἐλπίδα μίαν·
Τὸ βλέμμα μου εἶνε θολόν, στυγνὴν τὴν σκέψιν
[ἔχω.

Εἰς σὲ τὴν ἀπειρόκακον παρέδωκα καρδίαν,
τὴν παιδικὴν μου μετὰ σοῦ διηλθον ἡλικίαν,
Ὅδῃ γησὼν με! ἀγνοῶ, ἐὰν προδῶ, ποῦ τρέχω.

Ἀπεγνωκῶς τὸν ἥλιον συχνάκις ἀτενίζω
νομίζων ἀνὰ πᾶν λεπτόν ὅτι πορθῆλθεν ὦρα.
Πρὸς τί πλὴν νά παρέρχηται ὁ χρόνος; Δὲν γνω-
[ρίζω.

φρικώδεις νύκτας παρ' αὐτοῦ, μόνον αὐτὸ ἐλπίζω
κ' ἡμέρας πλέον θλιβεράς.—Ἴδού τοῦ χρόνου δῶρα!

Ἦ ποίησις, πῶς ἤθελα νά φθάσῃ πρὸς ἐκείνην
τὸ ὄνομά μου ἐνδοξόν, κλείζον τὸν αἰῶνα.
Τὴν δόξαν, τὴν περικαλλῆ, ἀγέρωχον ὁδύνην
δὲν τὴν ποθῶ, ἀλλ' ἀγαπῶ! καὶ τὴν κυπαρσίνην,
ἀλλ' ἀσφαλῆ θ' ἀντήλλασσα σκιάν με δάφνης κλῶνα.

III

Ἐρῶ καὶ εἴθε θάνατος ὁ ἔρως μου νά ᾔτο
νά με κρατῇ αἰώνιος, νά πάσχω ἔσσει.
Ἐρῶ. κ' εἰς τὸ παράτολμον εὐχῆς τοιαύτης φρίττω
καὶ ὁμῶς πάλιν ἤθελα, Θεέ, νά μ' ἀφηρείτο,
Ἐὰν ὁ ἔρως μου χαθῇ, ἡ ἄχρηστος ζωή.

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

Εἰς τὴν προτομὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου Σοῦτσοῦ

(Ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν Ὀλυμπίων.)

~~~~~

Δὲν σ' ἐμάραναν τὰ ξένα, οὐδὲ σ' ἔφθειρεν ὁ χρόνος,
Κ' ἔρχεσαι, Τυρταίε, πάλιν με τὴν λύραν τοῦ
[ἀγῶνος.

Εἰς τὴν θέαν σου πυρέσσει καὶ σαλεύεται ἡ γῆ,
Καὶ θαρρύνει, ὁ Μάρκος πάλιν πῶς τὸν Σκόδραν
[κυνηγεῖ.

Σὲ προσπαντῶμεν ὅλοι μ' ὀφθαλμοὺς δακρυβρε-
[γμένους...

Τὰ Ὀλύμπιά μας ἔλα, ψάλε, Πίνδαρε τοῦ Γέ-
[νους,

Κ' εἰς τὸ ἄσμα σου εἰς κόσμος ἂν ὡς πρὶν δὲν ἐ-
[γερεθῇ,

Θά βλαστήσῃ κἀνὲν ῥέδον κ' ἕνα δάκρυ θά χυθῇ.

Γ. Π.

Τῇ Δεσποινίδι Μ. Φ. ***

~~~~~

Πανηγυρίζ' εἰς τὴν Ἑδέμ ἀγγέλων συνοδεία,
Κ' εἰς λύραν κρούουν ἀργυρᾶν ἕν ὄνομα «Μαρία!»
Πανηγυρίζει καὶ ἡ γῆ, κ' ἡ φύσις ὅλη ψάλλει
Τὸ εὖδοσμον σου ὄνομα, τὰ εὖδοσμά σου κάλλει.
Ἦ! δέξαι με μειδιάμα γλυκὺ ὡς ἡ ψυχὴ σου
Τὰ ἄνθη ταῦτα τῆς χρυσῆς, ὦ Κόρη τελετῆς σου.
Κ' εἰς νέαν εἴθε τελετὴν ν' ἀναφανῇς, Μαρία,
Ἵραία ὡς οἱ ἄγγελοι, ἀγνή ὡς Παναγία.

Γ. Π.

~~~~~